

Päšťou k nebu

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	Autor obälky
Barbora Galbavá	Greenie knižnica	CC-BY-NC-ND	Prvé (2024)	Barbora Galbavá

O knihe

Koľkí hromžia päšťou k nebu a pritom majú toľko adeptov tu dolu, na zemi. Tých však akoby nevideli. Spravodlivosť je v kóme a jej nemohúcnosť oslavujú tvory, ktoré sa v slušnej spoločnosti radšej nepomenúvajú pravým menom. Slušné by to už totiž nebolo. Poukázať na problém je často väčším problémom, než problém sám. No kto tak neurobí, priveľmi sa od ich pôvodcov nelíši. Nepatríme k tým, ktorí poľahky umlčia svoje svedomia (áno, vraj ich máme všetci...)! Tých tu už máme viac než dost, a svet lepším nerobia. Stále si môžeme vybrať byť človekom, na ktorého sme byt' hrdí. Čo dovolíme, je na nás.

All for...

Drahokam prilákal krv.
Už ho kúpu v dyme.
Pozri! Ortuť v čokoláde
jeme! Nevidíme?

Perly hodil sviniam,
ony radšej hnoj.
Nerozumeli, že
i za ne ten boj.

Rukou mávli.
Jeden život hore dole!
Načo ostrým nechtom
hadie oko kole?

Iba v lepšie zajtra
dúfal. V myšliach slepých
túžil zažať svetlo.
Kým to jeho pre ich
ľahostajnosť navždy
žiarit' neodmietlo.

Bosorka

Chrup s medailónom v blate
neodpúšťa odplate.

Kostra prsta stále bráni
systém. Hoci zastaraný.

Zatiaľ postrach astmatika
lapený je. Kryptou vzlyká.

Medzi rebrami mu dýka
krivdy trčí. Neprivyká
cudzej. So svojou si tyká.

Pokrytectvom politika
buduje zo stratégií lego.

A uprostred klbka zmijí ego
dvíhajú mu. Zlo sa plazí dovedna.

Zaburáca – „Ona je zodpovedná!
Škodí! Šíri nepravdivú historku!

Bežte za ňou! Chytili sme bosorku!“

Postačilo. Za prísľuby kľudu
uhynula. Pod päťami ľudu.

O pár týždňov zase inú hnali.
Doposiaľ nás loviť neprestali.

Bytosť bez ľudskosti

Nesľubuj! Zas nedodržiš.

Nehaň! Sám to nevydržiš.

Ľútosť iba z povinnosti
tají bytosť bez ľudskosti.

Nezamlč a nešír klamy,
neponižuj, nerob drámy!
Nezľahčuj! Nevezmi druhým,
čo si nedáš. Svoje kruhy

neovládaj! Radšej ľúb.
Porozumej! Neolúp
o to vzácne. Ich i seba.
Nemusíme vedieť vstrebať,
čo je s nami v rozpore.
Neraďme strach k pokore!

Dokedy?

Aha! Rozbité nádeje!
S odrazmi posledných zvyškov svetla.
Cinkajú. Trbliecu sa. Režú.

Diamant v hrudi
tiká rozbehnutým časom.
Nezastavuje. Nečaká.
Je predsa kameňom.

Úpadok morálky
priamo úmerný inflácii charakteru,
tvorí hodnotu prizeraajúcich sa.
Zhoduje sa s hyenami,
hryzúcimi koristiť
obvinenú zo sebaobrany.

Mlčky sledujeme odlesky
v črepech vlastného dúfania.
Tisíci raz mrieme zbytočne, no čestne
v živote patriacemu drzosti.

Dokedy?

Hľadání

Ovzduším svrbí napätie.

Malátnosť tlmí adrenalín polyesterom
navlečenom na pote, slzách a molitane.

Výplne, pot'ahy, vzory a farby
splynuli v psychedéliu
rozkrútených detských vlčikov.

Hľadanie významu nezmyslov
reálnych halucinácií šírených priestorom
vedie nás k rozpitým hraniciam
príčetnosti a šialenstva.

Prázdne tváre civia z telegrafných stĺpov.

Pátrajú po obvinených z vandalizmu.

Z mazania hraníc.

Keď všetci „počestní“ občania

dosadia vinníkom tváre,

z každého z nich sa v zákrute duše,

so striekačkou sebaklamu zovretou v ruke,

zasmeje ego.

Hlboká myseľ

Polepšili sme sa ku zhoršeniu.
Pohoršujeme sa zlepšeniami.
Premennou je vôľa jednotlivca.
Priamou úmernosťou medzi nami
počítame evolučnú ochotu.
Snahe meriame tlak, pulz i teplotu.

Výpočty trvania zmeny cyklu
naberajú dráhu neobvyklú.
Ohláste sa o výsledky po roku.
Odchýlka je v mysli. Máte hlbokú.

Hrbole

Mačacie škreky šerom
obkreslili tmu. Perom
krkavca. Hrotom od tušu
v plastové obaly odušu
d'obú. Sterilným obrusom
bránia sa dravým vírusom.
Ich ľahkovážna mágia
nestačila. Už zabíja.

Prijateľná mortalita
rastie. I nenormalita
všedna. Vyššie elity
stiahli sa do ulity.

Pod plachtami hrbole.
Vesmír buchol po stole.

Hriechy

Spísali sme si hriechy
do správ vo fľašiach.

Strechy
prehodili v letku k moru.

No, a ako na potvoru,
zabudli sa v pripomienky.

V búrkových mrakoch
bez zmienky
pátrame. Zháňame fľaše.

Každú zahodenú našiel
stroskotanec. Prázdnu.

Bez hriechu.

Vrátili sa
robiť neplechu.

Choroba

Miera, vyliata
za hranice činov,
beštiu prebúdz
cudzou polovinou.

Víchor do dlaní
súka páperie Bohov.
Pýchou čeríme trpezlivosť.
Bosou nohou.

Trblietky, taviace sa
v reflektore,
šepcú do noci –
„I počasie je už choré.“

Vzkypela magma,
živly sa búria, budia.
Čerta počasie!
Vyšinutí sú ľudia!

Kdekoľvek si

Kdekoľvek si,
prach tancuje vo svetle.
Kdekoľvek si,
deň sa strieda s nocou.
Kdekoľvek si,
rieši sa bezpredmetné
(ne)zodpovednými tvormi s mocou.

Kdekoľvek si,
baviš myseľ okolím.
Kdekoľvek si,
ktosi ti ju láme.
Zlomí ju však,
iba ak sám dovolíš.
Kto vraví, že nepatrí ti, klame.

Kdekoľvek si,
môžeš aspoň čiastočku
vlastnej vôle pretaviť do činu.
Kdekoľvek si,
nevieš radiť spiatočku.
váž si chvíle,
kým sa nepominú.

Kdekoľvek si,
môžeš žiť nádeje,
rátať hviezdy na nebi i v sebe.

Kdekoľvek si,
čokoľvek sa udeje,
neudeje sa výlučne tebe.

Kdekoľvek si,
z ohňa popol stane sa.

Ktokoľvek si,
nič netrvá navždy.
Kdekoľvek však dôležité je, že si.
Hoc len na okamih sme tu každý.

Kliatba

Plavíme sa dejinami.
Nik z nás slovo nevymáme.
Riekou letia do stratena.
Vyrchajú ani pena.

Prievozník bublinky leje.
Z posledných výdychov zreje
sekt, ktorým si so zubatou
štrngajú na dezolátov.

Vedno s nimi, postupne,
vyžadujú výkupné
od chudákov. V rôznej forme.
Poslušnosť a život v norme.

Hlavy, ktoré zotli,
civia z vody v kotli
vyčítavo, beľmom nevidomým.
Navrch majú, ešte vezmú chromým.

Bodaj by chcel rozum s krikom opustiť
všetkých, ktorým mŕtvi majú odpustiť!

Kone získaných strát

Kopytá v kúdoloch
horiacich salamandier.
Porozpletané vrkoče
sýtej červene života,
s černotou prachu smrti,
vlnia sa v hrive
temperamentu a dôstojnosti.

Existencia, zhrnutá jediným pohľadom
plachej statočnosti
pešiakov na bojovom poli.
Kamenné múry,
rúcané zanovitými lebkami.
Pominuteľné nadšenie
každej víťaznej prehry
sumarizuje výkaz ziskov a strát.

V neutralite charakteru
odparuje sa rovnováha
z misiek vážiacich činy.
Stálo to za to?

Mamona

Z ulice sem vrhá divé tiene
červená kontrolka.
No už pre ne
nepracujem. Predmety
ligotavé siahajú mi na svety.

Odved'te ma od pahlných tvorov!
Mamona ich vláči vlastnou norou.
Spotvorene rozťahnuté tváre
bezvýznamnosť pripisujú v snáre.

Zaslúžim si.
Chytró zabúdajú.
K motýľom a kvetom nech ma dajú.
Ich chladný dych prilieha ku koži.
S láskou som k nim prišla,
i tak s jedom v chrbte
inde hlavu zložím.

„Normálny človek“

Vzorcom svojho správania
súdi cudzie konania.

A v láskavé činy
hádže za hrst' viny.

Pravdu vyhnal strašiť v polia.

Pokrok? Títo radšej volia
guľku v čelo. Z diamantu
podozrenie do trabantu
naloží a šliapne na pedále.
Žije strachom. Neustále.

Z odlišného – čohokoľvek.

Nešťastný. „Normálny“ človek.

Ovocný proces

Pomleli ich do džemu,
pošliapali práva.
„Či ich činy doženú?“
- narieka potrava.

Spravodlivosť netrhá
reťaze moc. Tvorí
krivdu tam, kde ohnivko
zvyšku sa spotvorí.

Bez právnika, bez súdneho procesu,
obvinenia bez dôkazov prednesú.
Slovo proti slovu. Fakt je viera.
Jahodám v bublinkách hrdlo zvierá,
keď sa derú vrahom do žalúdka.
V obhajobe vývrтка a skrutka
rýpu ešte nezhojené rany,
kým súdna sieň nezatvorí brány.

Tichá Karma
ťarchavá je s časom.
Rovnako pochodia
s vlastným hlasom.
Ohavné, bez súcitu stvorenia.
Jediná moc nemá ohrozenia.

Pred rajom

V čiernom dyme

lož sa skrúca.

Čin sa v popol

neporúca.

Potomkovia pamätajú,

prečo stojíš pred rajom.

Zbytočne sa vyhováraš.

Vieš, že bol si chumajom.

Tu už veru nedosiahneš nič.

Nepomôže cukor, ani bič.

Pred zotmením

Čo sa zmení
pred zotmením?
Spev tisícok pokolení
hrdiel s vraním perím
od dverí do dverí
odovzdáva varovania.
Slepci s vierou bez poznania
obhajujú vraždy.
Predsa...
umrie každý...

Pro bono

Presvedčenie o vlastnom dobre
cudzie kradne. Nedaj si ho!
Zlo v slušnosť býva oblečené,
a morálku má nakrivo.

Tvrdí, vraj to jediné správne
spoznalo práve ono.
Hlbokú brázdú utrpenia
zanecháva. Pro bono.

Sami sebou

Mŕtvym kvetom na koži
smrťou život predĺži.

Odchýlkami v kolobehu
pletie príbeh do príbehu.

Povedomými koreňmi pôvodu,
metamorfózami prášku na vodu
poznanie varuje:

„Pozor! Páli!“

Sami sme sa
sebou vytrestali.

Skutok sa stal

Sekundy pred zaznením sirény
dotazujeme sa,
aký je aktuálne kurz na svedomie.

Jin požiera Jang.
Skutočnosť sny o utópii.
S prázdnyimi vreckami
rátame úroky zo šťastia.
Odpočítavanie je zapnuté.
S klapkami na očiach
tvrdohlavo prefarbujeme
čiernu na ružovo.

Nechytá.

Ignorované varovania
v tapacirovaných celách
pukajú smiechom nad pokusmi
bojovať s dôsledkami.

Skutok sa stal.

Spoločenské hry

Hracie plochy
spoločensky prijateľných hier
vyšmarili do domčeka
k ideálom fér.

Sebavedomie si trhá zo snahy.
Cisár kráča hrdó. A čo, že nahý?

Fabulácia v reflexnej farbe
verklíkuje o mlčaní hanbe.

A na súde v čiernobielom obleku
dražbou konexií človek človeku
dokazuje, že kým je ho jesto,
nebude zo sveta lepšie miesto.

Svoja

Nehľadím, kam ukazujú.

Ja chcem vidieť za to.

Nekonám, čo vyžadujú.

Márne hrozia hnátom.

Nebudem ja kolovrátom

spriadať zlaté nite!

Nehne ma viac reagovať

na ich – „Okamžite!“

Nevykydnú svoje bludy

v moju čistú myseľ.

Nevytrhnú mi paskudy

z mozgu šiesty zmysel.

Jeho kompas ma otočí

stále správnym smerom.

Magnetom ho nepomätú.

Deravým halierom

nekúpia ho. Nezvábi ho

poklad dračej jaskyne.

Svoja som.

Svoja i budem.

A len v sebe uhyniem.

Tmári

Ozubené kolieska
prestavené na zlosť.
Konšpiračné telieska
implantujú. Náš hosť
isto je po fantastike hladný!
Jeho rozum - samé fakty! Fádny
život vedie. Nože! Upracme mu!
Prebudíme monštrá! Večnosť driemu.

Čo nás žerie, i v ňom treba živiť.
Úsudok mu ohnúť. Dobro kriviť.
Kto to videl, s otvorenou myslou
svetom chodiť? Našou maskou kyslou
udusíme jeho trápne šťastie.
Nám neklíči, jemu neporastie!

Konáme v impulze. Bez rozmyslu.
K vysokému blížime sa číslu.
Nás mnoho. A počty tvoria pravdu.
Z utrpenia cudzích máme srandu.
Bodaj by aj. Nie je naše – nie je.
Ak ti z našich charakterov zle je,
slniečkár si. Liberálny fašista.
Dunning-Kruger povýšil nás na Krista.

Väzeň

Smrt' zas ide neskoro.
Pruhy svetiel z otvorov
tapacírovanej cely
väzňa šteklija.
Už je bdelyj.

Čepeľ noža pod rebrami
hrozí, že život vymámi.
Duša je však nedotknutá.
Darmo zakladajú putá.

Stojí v rade, čelom k múru.
Neobzrie sa v kreatúru,
čo mu vzala všetky práva.
Nadýchne sa. Nezostáva
mu už veľa. Stotiny?
Sám je. No nie jediný.

Vlákna

Vyškriabané do omietky

- Daromné sú všetky klietky.

Neskrotíš, čo nepatrí ti.

Vlákno od vlákna sa chytí.

Do žiarivej reťaze,

hoc samotné nevládze,

s radosťou sa pripojí.

I najslabšie ustojí.

Lámu kosti, nezlomia však vieru.

Násilím nám pravdu nezoberú.

Vlastným bičom

Všeobecne o nikom.

Čí si, život?

S jazykom

vytrhnutým

len by si

ukazoval, aký si.

K čomu hľadať rozdiely?

Či dar reči prevtelí

v charakter podstatu slova?

Jed vždy nádherne maľoval.

Obet'ou po obeti,

obydlie si vysvieti

cudzím svetlom.

Jeho zhaslo.

Čiernu dieru nenapáslo

absolútne nič.

Zdral ho vlastný bič.

Vojak

V území prímeria
Achillova päta
zažiarila ani
relikvia svätá.

„Vyškolený“
nectí zákon.
Chcel tušiť, čo činí?
Nevinného civilistu
z hriechov všetkých viní.
Mier si prišiel vymôcť
silou. Bojom
s neozbrojenými
pod ich krojom.

Azda predsa tušil.
Chránil seba.
Štica od popola.
Láska vstrebá.

Nevstrebala.
Ďaleko za hranicou
dedina ho hnala.
Metlou. Panvicou.

Zacyklení

Pohla veta
stredom sveta.
A nik ju viac nečítal.

Múdrost' zmeny
vráža v steny.
Priemer si ju nepýtal.

Skrz myšlienky mŕtvych letel
cestovateľ v čase.
Sotva uzrel plytkosť druhu,
už ho drží v lase
jazda v jednom jazdnom pruhu.
Ešte v protismere!
Veľkosť ducha
krk si šúcha.
Mizne v stratosfére.

Nenašla si medzi nami miesto.
Zacyklení. Necháпали gesto.

Zakrnení

Citrónová šťava, rozliata údolím,
zosvetľuje farby miznúcej temnoty.
Zeleň v područí ľudských obydlí
žiarlivo sleduje príbuzných
vládnucich krajine za zaroseným sklom.

Chamtivo hlceme zvyšky kyslíka.
Berieme viac, než stíhame obnoviť.
V krabičke pozliepanej z panelov
a sebastrednosti
zatuchli sme vo svojej bubline.

Lámeme oknám kľučky,
hoc zomierame túžbou
po čerstvom vzduchu.
Hovieme si v teple.
Pohodlní a zakrnení.
A odhodlaní vyhlásiť za hriech
i dýchanie.

Zlo, ktoré nepoznáme

Zmena je nezištnosť
s dostatkom informácií
o vlastnej samozrejmosti.

Je značkou – Stop!
Zbierkou inštrukcií.
Zelenou nezávislosti.

Je dierou v šťastí.
Prelieza ňou
milión tvorov denne.

Však zaslepení
otroci slasti
kŕmia ňou bes. Premenné
rátajú. By sa vyhli pravde.

Vlastnej ? Cudzej?
Nie je známe.
Vášnivo bránia stereotyp.
Pred „zlom“.
Pred tým, čo nepoznáme.